

Universitätsbibliothek Paderborn

Instructio practica ...

Institutiones Qvintvplicis Theologiæ - Positivæ videlicet, Asceticæ,
Polemicæ, Speculativæ, & Moralis complectens, Unà cum Appendice
Methodum compendiarum reformationis Ecclesiasticæ à Concilio
Tridentino factæ continente

Lohner, Tobias

Dilingæ, 1679

§. 7. Principium 7. Non urget Conscientiam lex humana, quando deterrent
mala gravia.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-48233](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-48233)

una ab altera separari potest, tum cessante fine unius tantum
partis, perseverare eandem adhuc secundum alteram partem
uti teste Laym. l. c. sentiunt communiter Doctores, & colligunt
gunt ex reg. 36. in 6. ubi dicitur, utile non debere per inutile
vitiari.

Deducitur 3. Legem in presumptione fundatam
re, si de veritate constet, uti iterum docent plerique Authores
& habetur expressè in argum. cap. super hoc. de renunc. ubi lo-
citur, presumptionem veritati cedere; hinc non inconvincibilem si
pœnam in arma Sarraçenis subministrantes latam, qui contra
scit, eos non usuros his instrumentis ad Christianos impedi-
gnandos, uti Laym. l. c. n. 4. cum Navarro docet.

§. VII.

PRINCIPIUM VII.

Non urget Conscientiam lex humana, quando
deterrent mala gravia.

Sensus.

Hoc est, quando lex aliqua ab Homine lata non potest
observari sine gravi damno aut incommodo, qualia sunt
amissio vitæ, Sanitatis, Famæ, magnæ partis bonorum, gra-
vium verberum, hoc ipso cessat illius obligatio nisi aliquis
ex contractu se obligaverit ad illas servandas; aut ex lege
vel præcepti humani observatione notabiliter majus
publicæ commodum sperari, aut ex illius neglectu notabiliter
ter gravius damnum timeri debeat; tunc enim lex humana
etiam cum tanto periculo obligat, uti docent Medius
Vasquez. p. 1. d. 16 l. c. 2. sic enim Dux Militi præcipit, ut
periculo vitæ stationem servet; & Summus Pontifex Sacer-
doti, ut cum simili periculo fidem Christi Paganis
dicer.

Authoritas.

Desumptum est ex mente Bonac. Suar. Vasq. Valentini
San. Salas. D. Antonini apud Ferd. de castro p. 1. tit. 2. d. 1.
13. n. 9.

Ratio.

Quia Leges humanæ obligant tantum humano modo

ius tantum est humanus modus obligare ad aliquid cum tan-
tam difficultate servandum.

Hinc deducitur 1. Eum, qui est Ecclesiasticâ censurâ illi-
tâ non teneri abstinere à communione Fidelium, si sine
periculo vitæ aut magnæ infamiæ abstinere non possit, uti
l. 1. moral. c. 12, n. 8. Suarez l. 3. de leg. c. 30. n. 16.

Deducitur 2. Si Tyrannus morte intentata cogat Sa-
non incantem sine vestibus Sacris, aliisque Ecclesiastico jure re-
n, qui cibus sacrificare, posse eum sacrificare, modò id non cedit
ianos imp religionis vel tremendi Sacrificii contemptum, ut cum
Medin. Suar. docet Laym. l. 1. tr. 4. c. 14. n. 10.

Deducitur 3. Carthusianum, si nullus alius cibus suppe-
ad vitam conservandam, posse comedere carnem non
lege, quâ Carthusianis perpetua à carnibus abstinere
scribitur, uti Vasquez. d. 162. c. 4. Laym. l. 1. n. 11. & alii
Lectum l. 4. c. 3. dub. 2. n. 12. docent.

§. VIII.

PRINCIPIUM VIII.

Cum ponitur legis executio, non nocet
omissa intentio.

Sensus.

Hoc est, quando aliquis ponit actionem à lege præscri-
non censetur legis Transgressor, etiamsi non habeat
tionem per talem actionem satisfaciendi legi.

Authoritas.

Desumptum est ex sententia Azor. 10. l. 7. c. 2. q. 2.
Valq. Valent. Henriq. apud & cum Ferd. de castro p. 1.
l. 1. pu. 17. n. 8.

Ratio.

Quia impletio legis est executio rei præceptæ, ergo
in presenti casu ponatur res præcepta, rectè etiam dici
ipsam legis impletionem positam esse.

Praxis.

Hinc deducitur 1. Eum, qui ignorat esse diem Festum,

H h 3

Satis-